

Introit: **Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi. (Žalm 121, 1-2)**

Píseň 281

Modlitba

Čtení: Jan 11, 1- 19

Píseň 282

Text kázání: Jan 11, 20- 45

Milí přátelé, bratři a sestry,

příběh vzkříšení Lazara je již vlastně předzvěstí Velikonočního vzkříšení Pána Ježíše. Můžeme v tom příběhu zahlédnout naději do všech našich pochybností, smutků, do všelijakých temnot. Můžeme zde nacházet odpovědi třeba i na nezodpovězené otázky, které nás tíží a trápí. Můžeme zde ale také nalézat inspiraci, jak křísit své životy, když už nevíme, jak dál. Když jsme znaveni, zlomení, nešťastní, vyhořelí. My potřebujeme žít vzkříšení jako praktickou zkušenost, jako novou šanci do života, jak křísit mrtvé vztahy, jak sami sebe obnovovat, jak nabrat sil, jak spoléhat na Pána, jak Mu důvěřovat. Jak se Vzkříšeným Pánem žít. A také, jak a kdy odvalit na Jeho pokyn těžký kámen. Jak odvalit to těžké břemeno, které s sebou třeba dlouho vláčíme. Jak ho odvalit, aby mohla začít proudit Boží moc nového života. Ale pojďme postupně.

Když je člověk dlouho a třeba i vážně nemocen, když se modlí a nic se neděje, pak ho jistě napadnou podobné otázky: **Vyslýchá Bůh všechny mé prosby? Nebo proč nejsem uzdraven, když se tak za to stále modlím? A proč mnoho lidí umřelo ve své nemoci, přestože jsme se za ně tolik modlili? Má to tedy smysl se modlit?** Když se nám, milí přátelé, někdy zdá, že Hospodin nám s odpovědí na naše prosby prodlévá, může nás to někdy vést k podobným otázkám, k pochybování a k malomyslnosti. Může se nám zdát, že nemoc a smrt je silnější než Bůh. A my si můžeme připadat velmi slabí a bezmocní. Anebo si můžeme i myslet, že se Bohu náš život nelíbí. Že nejsme uzdraveni proto, že nejsme dobří křesťané. Připadáme si nehodni a někdo třeba i uvěří víc než Bohu pochybnostem, že je od Boha zavržen. Příběh vzkříšení Lazara všechny tyto pochybnosti zcela velmi rozptyluje. O Lazarovi víme, že ho Pán Ježíš měl rád, ale nevíme nic o tom, jaký žil život, jestli slušný, nebo jestli byl např. výbušné povahy, nebo jestli něco provedl. Přesto se Pán Ježíš rozhodl na něm zjevit svou přítomnou slávu. Když se dozvěděl o jeho nemoci, nikam ale nespěchal, **zůstal ještě dva dny na jednom místě.** Proč to tak udělal? Proč nešel svému příteli hned na pomoc? I Pán Ježíš má svůj čas, a také zcela jiný pohled na věc než my lidé. Veden Duchem svatým řekne Ježíš v pokoji a s vírou a nadějí: **„Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží, aby Syn Boží byl skrze ni oslaven.“** Pán Ježíš nepřišel včas. Byl to Boží záměr?

Budeme-li vycházet z vyprávění Janova evangelia, tak na konci předcházející kapitoly se dozvíme, že Ježíš se zdržoval u Jordánu, v oblasti, kde byl předtím pokřtěn. Betanie, kde žil Lazar se svými sestrami byla vzdálena zhruba 40 km, pěšky to znamenalo jít cca 12 hodin. Prakticky to znamenalo, že bylo potřeba vyjít ráno, aby tam do tmy člověk došel. To ostatně doporučoval i sám Ježíš, když řekl: **„Což nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, neboť vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtá, poněvadž v něm není světla.“** Výrok velmi praktický, zároveň ale i s hlubokým duchovním smyslem. Když bychom to ale chtěli spočítat, tak by to prakticky znamenalo, že poslové z Betanie vyrazili ráno, kdy ještě Lazar žil. Je ale dle mých výpočtů velmi pravděpodobné, že ještě týž den zemřel. To by ale znamenalo, že ve chvíli, kdy se Ježíš dozvěděl od poslů o Lazarově nemoci, mohl být Lazar nejen mrtev, ale mohl být už také pohřben! Tak velela židovská tradice. To by znamenalo pro Lazara první den v hrobě. Po zprávě od poslů jsme četli, že **se Ježíš ještě dva dny zdržel na místě, kde byl.** Tzn., 48 hodin po večerní zprávě od poslů byl zase večer. Takže uplynulo další dva dny, Lazar byl v hrobě už tři dny. Čtvrtý den ráno s učedníky vyšel, aby tam dorazil zřejmě večer a shledal, že **Lazar je již čtvrtý den v hrobě.**

Vraťme se ale ještě na chvíli k Jordánu. Když Ježíš učedníkům řekne už natvrdo, že Lazar zemřel, pak mu to s největší pravděpodobností zjevil Duch svatý. Tehdy přece nebyly telefony. Ježíš věděl, že tam, kde je již člověk mrtev, tak je už jedno, jestli je mrtev den, nebo rok, nebo sto let, nebo tisíc let. Důležité je to, jestli bude moci opět žít! A Ježíš chce ukázat učedníkům ještě větší zázrak. A tím je vzkříšení. A proto učedníkům řekne: **„Jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili.** Abyste uvěřili, že Syn člověka má moc i nad smrtí. Co z toho vyplývá pro nás? Jistě se máme s důvěrou modlit a očekávat Boží uzdravení, vždyť Pán sám říká nám křesťanům, **na koho vložíte ruce, ti budou uzdraveni.** Ovšem pokud nemocný není uzdraven, nebo pokud se ještě přihorší, anebo pokud dokonce nemocný zemře, přesto s důvěrou můžeme stále spoléhat na svého Pána. Nic se mu totiž nevymklo z rukou. On má moc i nad smrtí. Porazil ji na kříži. A taky **On sám je přece Vzkříšení a život.** A On má také svůj čas. A veliké zjevení slávy Boží to bude v poslední den, kdy všichni zesnulí budou vzkříšení při Jeho příchodu. A tak všichni zemřelí mají naději. Ti, co nežijí deset let, sto let, tisíc let i více. A my máme také naději, že i když zemřeme, Pán se jistě neopozdí. Přijde včas a vzkřísí nás.

Rád bych si ale nyní, bratři a sestry, povšimnul v tom příběhu různých pohledů na věc. Pán Ježíš mluvil o Lazarově smrti jako o spánku: „**Náš přítel Lazar usnul. Ale jdu ho probudit.**“ Učedníci tomu samozřejmě rozumí po svém, a tak jejich racionální víra na to ještě stačí. „**Pane, spí-li, uzdraví se.**“ Vyspí se z toho a bude to ok. To je přece zkušenost mnohých, je to statisticky dokázáno! Jenže je potřeba počítat s tím, že Pán Ježíš boří statistiky. A když učedníkům oznámí natvrdo, že Lazar umřel, tak pak se Tomáš sesype. A řekne za všechny: „**Pojďme za ním, ať zemřeme spolu s ním!**“ Co v tomto jeho výroku můžeme číst? Tomáš tím chce vyjádřit hluboký smutek, že měl Lazara rád. Jistě v tom ale můžeme vnímat ještě jednu vážnou věc. Když nám zemře někdo blízký, tak se nám zhroutl svět. Pak zápasíme s tím, jestli má život ještě nějaký smysl. Jestli by nebylo lépe také zemřít, nejlépe s ním. Nedovedeme si představit žít dál na světě bez toho druhého. Pán Ježíš této bolesti rozumí. I proto jde s učedníky do Betanie, aby byl nablízku pozůstalým sestřám, ale také blízko zesnulého Lazara.

Teď se podívejme na Martu a Marii. Když Pán Ježíš přišel **do Betanie, tak mu Marta šla vstříc. Marie zůstala doma.** Tyto dvě sestry známe z jiného příběhu. Kdy Marta Ježíše obsluhovala a Marie seděla u jeho nohou. Marta tehdy vytkla Ježíši, že proč nic neřekne její sestře, aby ji šla pomoc obsluhovat. Tehdy Pán Ježíš řekl, že se trápí pro mnoho věcí, že Marie volila dobře, neboť naslouchala Ježíši. V příběhu vzkříšení jejího bratra je to ale Marta, která jde Ježíši vstříc. Marie ne. Ta pláče, uzavírá se do sebe a možná prožívá i zklamání. Věřila Ježíši, a On se teď opozdil. Celý svůj život dala Ježíši, což dokázala tím, že před časem **Ježíše pomazala svým drahocenným olejem.** Dala Mu sama sebe a teď Mu důvěřovala, že přijde včas. A najednou je pozdě. Ani pohřeb už nestihl. **O celé 4 dny!** Když Marie na zavolání své sestry nakonec k Ježíši přijde, tak ta se zmůže pouze na jedinou větu: „**Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel.**“ Aniž by to věděla, vyřkla k Ježíši navlas stejnou výtku jako před tím Marta: „**Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel.**“ Lidský pohled, lidská představa, zklamání. Kolikrát jsme už Bohu vyčítali, že nás zklamal? A kolikrát jsme později viděli, že Bůh jednal ještě lépe, než byly naše představy? Důvěřujme Mu tedy znovu a znovu. Tam, kde se ještě neoslavil i tam, kde ještě naději nevidíme.

Vraťme se ale ještě k té Martě. Ona představuje velmi praktickou ženu. Ona je služebnice. Může se nám zdát, že pro svou starostlivost přichází o to podstatné. Jenže ve chvíli nejtěžší, kdy umřel její bratr, neumřela její víra. V nejtěžších chvílích se teprve projeví, jaká je i naše víra. Ten její rozhovor s Pánem Ježíšem je nádherným vyznáním víry. Po výtce: „**Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel.**“, hned vyzná: „**Ale i tak vím, že začkoli požádáš Boha, Bůh ti dá.**“ A když jí Ježíš na to odpoví: „**Tvůj bratr vstane.**“ Řekne mu Marta: „**Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.**“ Načež Pán odpoví jednu z nejznámějších a nejkrásnějších Jeho vět: „**Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.**“ A pak se Marty zeptá: „**Věříš tomu?**“ Ta otázka se ale obrací i na tebe a na mne. Věříš tomu? U Marty, která neměla stání, stále se starala, aby všem bylo poslouženo, ta, která neměla čas se ani zastavit a pomodlit, tak bychom možná neočekávali, jaké krásné vyznání vyjde z jejího srdce: „**Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.**“

V následující scéně, kdy se **Ježíš rozhorlí a kdy mu vstoupili do očí slzy** a kdy řekne nad Lazarovým hrobem: „**Zvedněte ten kámen!**“, přichází Martin praktický argument. Argument, ve kterém si dovolí Pána Ježíše zastavit. „**Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den.**“ Pánova moc je ale silnější, než naše argumenty. Martě odpoví: „**Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit?**“

A tak jaká je tvá a má víra? Patříš k těm, kteří půjdou na Pánovo slovo a udělají z lidského hlediska takový nesmysl, že zvednou náhrobní kámen? Anebo patříš k těm, kteří mají spoustu výmluv, že to nejde? Patříš k těm, kteří navzdory těžkostem odstraňují překážky, anebo k těm, kteří jen mluví, že to nejde? Anebo, když vidí, že to jde, tak zůstanou vzadu a jen kritizují? Možná máš ve svém životě něco, co už vidíš v totálním rozkladu. Pusť ale do toho Ježíše, veď s Ním rozhovor na modlitbách, důvěřuj Mu a jednej podle toho, co ti On říká. Odstraň negativní kámen beznaděje, Odhoď své argumenty, svou nemohoucnost, svou pýchu, svůj hřích. A do všech svých slabostí pak dovol vstoupit Ježíši a Jeho moci vzkříšení. On má moc vzkřísit mnohé dobré, co v tobě zemřelo, On má moc tě probudit k životu. A v církvi? Všem nám je řečeno: „**Zvedněte ten kámen!**“ Společně, každý na jiné straně. Je těžký a je potřeba i tebe. Pojďme zvednout kámen s náhrobním nápisem: Nejde to! Pojďme probudit Lazara, nemocnou církev, Pán nás volá: „**Zvedněte ten kámen!**“ Pak se jistě projeví Boží moc. A když nebudeme zvedat? Pán si najde ochotné jinde a tam pak bude vzkříšení. Kéž by tam bylo, kéž by ale bylo i u nás. Amen. Modlitba píseň 717 večere Páně (74,718)

Slovo posláni: Římanům 8,11

Požehnání: A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen.
Píseň 426